

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník XIV, číslo 3
únor 2006
cena 5 Kč

ŽÁCI A SPORT

Momenty z
lyžařského
výcviku
sedmáků

Ze života
školní
družiny

školní
hitparáda

Počasí se nám zase jednou zbláznilo. Dvacetistupňové mrazy střídají pětky nad nulou a namrzlé chodníky se mění v brouzdaliště. Sněhuláci už také mají zimu za sebou a mění se v bílou kašovitou hromádku, ze které zbývá po pár dnech jen loužička. Už už jsme se chystali lyžovat, ale když není zrovna sněhová kalamita, kdy z bílé peřiny koukají jen komíny chalup a na silnicích přibývá nehod, je obleva a na sjezdovkách jsou vydřené zelené ostrůvky a zbytky zšedlého sněhu zdobí naše okolí. Člověk si prostě nevybere, a tak je rád, že se může zachumlat doma pod dekou a sledovat zimní olympijské hry, které se tento rok konají v Turíně. Třeba některým pozvednou náladu medaile a nezapomenutelné výkony našich sportovců, kterým jsme drželi palce. A nejen jim, ale i vám přejeme hodně štěstí, zdraví, klidu, lásky, energie a spokojenosti.

Romana Severýnová a celá redakce časopisu Malíček

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

*V únoru určitě většina z nás trávila dramatické chvíle u televizorů a sledovala výkony našich sportovců na zimních olympijských hrách. My ale věříme, že nejste jenom televizní sportovci, ale že i k vašemu životu sport patří. **Jakému sportu dáváte přednost a proč**, to byla otázka, se kterou jsme vyrazili do chodeb naší školy.*

Ád'a G. I. A: Bruslení, protože jsem se to naučila.

Kát'a Š. I. B: Bruslení, dělám tam s kamarády vláček.

Anička U. II. A: Plavání, ráda skáču šipky do vody.

Tomáš M. II. B: Fotbal, protože dávám hodně gólů.

Míša V. III. A: Kolečkové brusle, jsou hodně rychlé.

Důša K. III. B: Mám rád ping pong, protože si s trenérem zaběháme.

Linda IV. A: Plavání, dá se při tom i odpočívat.

Maruška S. IV. B: Basket, protože jsem vysoká.

Filip Ř. V. A: Fotbal. Baví mě kosit hráče.

Vendula M. V. B: Volejbal, mohu se u toho hodně hýbat.

Kája M. VI. A: Tanec, je to totiž sport, u kterého se odreaguji.

Miloš S. VI. B: Florbal, je to jako hokej, ale nehraje se na ledě.

Lucka T. VII. A: Plavání, protože voda zchladí, když je teplo.

Václav P. VII. B: Lyžování, je to dobré.

Lucka CH. VIII. A: Plavání, protože máme doma bazén.

Eliška VIII. B: Basket a kickbox, dá se u toho hodně hýbat.

Lucka O. IX. A: Volejbal, protože mám ráda míčové hry.

Jakub D. IX. B: Florbal, protože mě baví chytat v bráně.

paní vychovatelka Jiřina Šulcová: Plavání, protože sportuji celým tělem a příjemně se při plavání osvěžím.

paní učitelka Hana Truncová: Míčové hry (fotbal, nohejbal, vybíjená, volejbal), mám ráda skupinové sporty.

paní učitelka Jitka Linhartová: Cyklistika, protože si při ní protáhnu tělo a ještě se můžu podívat na zajímavá místa.

Denisa Kreuzerová, VI. A

ŽÁCI A SPORT

Po Vánocích si určitě někteří z nás dali předsevzetí, že vše, co přibrali, musí dostat pryč. Myslíte, že to dodržíte? U nás na škole je hodně žáků, kteří to plní a sport nebo podobnou činnost dělají pravidelně. My vám některé z nich představíme.

RADIM III. B - FOTBAL

Už si nepamatuji, jak jsem se k fotbalu dostal. Na tomto sportu je nejlepší, že to je týmová hra, při které se můžeme i zasmát, společně se svým družstvem jsme opravdu sehraní. Naopak je těžké hlídat si, abych nefauloval, a to se mi zatím daří. Nedostal jsem zatím žádnou kartu. Velkých úspěchů mám hodně, takže úspěchem pro mě je dostat se na nějaký turnaj, a nemusím vyhrát.

ŠARLOTA V. A - BALET

K baletu jsem se dostala díky své trenérce, která mě měla na gymnastiku a poradila mi, ať balet zkusím. Nejhezčí na baletu je, že můžete tančit opravdu krásné sestavy. Pro mě je těžké tančit na baletních špičkách, mám potom sedřené nohy, je to velká nevýhoda baletu. Teď dělám balet tři roky a za tu dobu je mým největším úspěchem vítězství s baletní skupinou při tancování „Růžového valčíku“. Balet mě baví a jsem ráda, že ho dělám.

TOMÁŠ VI. A - STOLNÍ TENIS

Ke stolnímu tenisu jsem se dostal přes svého bratra. On ho začal hrát první a doporučil mi ho. Stolní tenis hrají hlavně proto, abych byl lepší než on. Také proti sobě závodíme a ne jednou jsem vyhrál. Ping pong mě vždy bavil a baví mě pořád. Doteď si pamatuji historku, která je spojená s mým prvním zápasem. Velice jsem se na zápas připravoval, a když jsem tam dorazil, nikdo tam nebyl. Vyhráli jsme kontumačně. Mám už spoustu úspěchů, ale nejvíce jsem hrdý na dvakrát obsazené třetí místo v republice. Stolní tenis mě baví a také proto ho hrají.

KAROLÍNA XI. B - HOKEJ

Hokej hrají už třetí sezónu. Vždy se mi líbila atmosféra kolem. Od malinka jsem k tomu tak trochu tíhla. Lidé se často udivují, že holka hraje hokej, nebo vůbec neví, že ženské týmy existují. Pro mě je hokej velmi emocionální, uvolňující hra, kde si vybiju svou energii a někdy i zlost. Také hodně záleží na dobrém kolektivu. Bez něj by to nešlo. Zážitků mám mnoho, ale můj asi největší byl (i když nevím, jestli v dobrém nebo špatném smyslu), když jsme hrály s Neratovicemi. Začalo to tak, že rozhodčí špatně pískali a protihráčkám se to samozřejmě nelíbilo, tak faulovaly. My jsme si to nenechaly líbit. Celý zápas doprovázely někdy odstrašující rvačky. Naštěstí se nic vážného nestalo. Ženský hokej má být sice nekontaktní, ale ne vždy se hraje podle pravidel.

Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, VI. A

UČITELÉ A SPORT

Olympijské hry znamenají mnoho zážitků, vítězství, zklamání i vzpomínky. I naši učitelé mají určitě nějaký zážitek nebo nějakou vzpomínku spojenou se sportem a tady jsou některé z nich:

HANA TRUNCOVÁ A NEPOSLUŠNÁ LYŽE

Na lyžařském výcviku v sedmé třídě se mi přihodila nemilá věc. Při přípravě na sjezd dlouhého kopce si jedna z mých lyží usmyslila, že na trať vyrazí beze mě. Než jsem však stačila proti jejímu nápadu něco podniknout, štrádovala si to po sjezdovce dolů. Naštěstí tam v tu chvíli nikdo nebyl, takže má lyže během své jízdy nikoho nezranila. Ani ona sama neutrpěla žádnou újmu. Zato já jsem dostala od pana instruktora pěkně vynadáno. Od té doby si dávám velký pozor, zda mám obě lyže pořádně dopnuté.

LENKA NEVOLOVÁ A OKAMŽIK SLÁVY

Jednou jsem se účastnila smíšeného basketbalového turnaje. Shromáždili jsme se kolem středového kruhu a čekali na úvodní rozskok veledůležitých utkání. Rozhodčí vhodil balón mezi dva dlouhány a ten se odrazil přímo do nohou mého spoluhráče Daniela. Daniel nepatřil zrovna k hvězdám v našem týmu, jeho herní styl byl velmi zvláštní a snad nikdo ho nikdy neviděl střílet koš, ani o tréninku. V okamžiku, kdy se balón odrazil do jeho nohou, se v něm zřejmě cosi zlomilo. Oči se mu zalily rudou barvou, vší silou vystartoval a směřoval s balónem směrem ke koši. Nikdo se ho nicméně ani nesnažil bránit, všichni jen udiveně zírali, kde se v něm najednou vzalo to sebevědomí. Když byl téměř u koše, předvedl „desetitakt“ a poslal balón na koš. Balón třikrát objel obroučku a k úžasu všech propadl košem. Celá hala utichla, člověk by slyšel špendlík na podlahu dopadnout, v nikom by se krve nedořezal. Daniel se tvářil, jako by právě rozhodl prodloužení rozhodujícího finálového zápasu NBA. Z toho hromového ticha se najednou ozvalo: „Dane, vždyť sis dal vlastní koš!“ Ticho se náhle změnilo v ohlušující smích, chudák Dan z toho byl nejdřív viditelně zdrcen, nakonec ale vzal vše sportovně a dodnes na to rád všichni vzpomínáme a popadáme se smíchy za břicho.

LADISLAVA DUBOVÁ A ZÁŽITEK NA BĚŽKÁCH

Jednou jsme se po dlouhé době vydali s manželem běžkovat, ale nedopadlo to podle mých představ. Nechali jsme na parkovišti auto, nasadili si běžky a vydali jsme se oběhnout okruh po poli u parkoviště. Už už nám zbýval jen kousek zpět na parkoviště, když jsem se nevídanou rychlostí rozjela a křičela na svého manžela, který jel přede mnou, ať se mi uhně. Můj manžel se mi stačil uhnout, ale jaksi jsem si nevšimla, že na parkovišti zrovna zastavil autobus a z něj vystoupili chlapi, kteří se šli vyčůrat do míst, kam jsem zrovna směřovala. Jelikož jsem měla asi moc navoskované lyže, nemohla jsem to ubrzdit. Naštěstí jsem před nimi spadla a nevjela do jejich potřeby. Chlapi se mně smáli, a když dočůrali, nasedli do autobusu, zamávali mi a odjeli. Příště, až se zase vydám na běžky, si budu lépe vybírat trasy.

PAVLA ADÁMKOVÁ A LYŽAŘSKÝ VÝCVIK

Můj příběh se stal móóc a móóc dávno. Jak se říká: „Jo, to za mých mladých let ...“ Byli jsme v sedmé třídě na školním lyžařském výcviku v Žacléři. Když jsme se po všem vybalování a seznamování se s chatou konečně připravovali na kopec, byli jsme v sedmém nebi. První překvapení, které na nás čekalo, bylo, že jsme na

kopec museli dojít pěšky po silnici do kopce, něco více přes kilometr. K vytouženému kopci jsme se nakonec přeci jen s hlasitými vtipnými poznámkami dostali. Druhé překvapení na nás nedalo dlouho čekat a my zjistili, že pro nedostatek sněhu budeme jezdit po (pro nás zdatné lyžaře úzkém) pruhu sněhu, který na kopci ještě zbyl. Alespoň něco... No, a abych nezapomněla na to třetí překvapení. Ze všech nejvtipnější, což jsme měli možnost poznávat celý výcvik. Každý z nás dostal „kotvičku“ s provazem a dřevěným kolíkem. Tímto velice zvláštním předmětem jsme se měli zachytit za projíždějící lano a postupně se dostat na kopec. Nejenže se někdo ani nezachytil a neustále sjížděl jen malý rozjezdový kopeček, ale také když spadl na zem a včas se „neodplazil“ do bezpečí, kupa lyžařů pod rozjezdem se zvětšovala. Ten, kdo se chytil a s radostným povykem se dostal o něco dále, také neměl vyhráno. Častokrát byl u prvního sloupu vyhozen a nedobrovolně sjížděl pozadu do nedalekého houští. Lyže a hůlky jsme ale vždy našli, horší to už bylo s kotvičkami, kterým se z keříků moc nechtělo. Na konci dne jsme se postupně vítězoslavně dostávali na kopec, kde nás čekal těžce vybojovaný sjezd dolů po nedefinovatelném terénu. Se smrtí v očích jsme ale zjistili, že umíme lyžovat nejen po sněhu, ale i po trávě, kořenech stromů, mírnými potůčky vody a hlavně končetinách svých spolužáků. Další dny byly už „samozřejmě“ mnohem lepší. Ať žije zima, hory, sníh a hlavně vleky a pomy.

Veronika Škrhová, VI. B

OLYMPIJSKÉ BÁSNĚNÍ

Olympijské hry

Ze všech pěti kontinentů
závodí tam sportovci.
Všichni dělají všechno pro to,
aby měli medaili.
Závodí se v jednotlivcích.
Závodí se ve družstvech.

Někomu se více daří,
jiní zase ztrácí dech.
Ale jedno stále platí,
nemusíš pořád vyhrávat,
stačí když tě sport stále baví
a budeš ho mít stále rád.

Tomáš Hanus, VI. A

ZORO MSTITEL

V hokeji hraje se druhá třetina,
v zápase nepadla však už branka jediná.
Brankáři hlídají své tyče,
hráči na ně však nestřílejí fotbalové míče.
Hrajou tu spolu Česko a Finsko,
oba dva národy to mají blízko.
Něco se tu semlelo.
Ou! To ale bolelo.
Jágr tu leží na zemi,

naštěstí tu nemají šatny v přízemí.
Straka jako "Zoro mstitel",
vrhl se a na Finovi visel.
Rozhodčí dává Finovi osobní trest,
ale pozor, dělá i více gest.
Fin odchází předčasně do šaten,
český tým je jakoby zmaten.
Prohráli jsme s Finskem dva čtyři.
Doufám, že ji Finovi někdo napaří.

Miloš Soukup, VI. B

OLYMPIÁDA

Čtyři roky utekly jako voda,
olympiáda je tu znova.
Náš táta nemluví, nevnímá,
jenom na televizi se dívá.
Jak Katka, naše holka svěží,
pro zlato si zlehka běží.
Sudové se v boulích krásně jelo,

ale na medaili to nestačilo.
Naše rychlobruslařka byla skvělá,
na to, jak se doma dřela,
na rybníku s trenérem
pořád jezdila tam a sem.
Olympiáda brzy skončí
a nám se s ní těžko loučí.

Lucie Kebzová, VI. B

Seznámení s novými učiteli

Do tohoto čísla jsme si vybrali aktivní sportovkyni, kterou není nikdo jiný než paní učitelka LENKA NEVOLOVÁ. Skvělý člověk, plný života a radosti.

Jak jste prožila dětství?

Já měla naprosto ideální a spokojené dětství, naši jsou spolu šťastní a ta pohoda se nesla celým mým dětstvím. Za to své rodiče obdivuji. Neměli jsme moc peněz, přesto naši šetřili a každý rok jsme někam jezdili.

Jakou školu jste vystudovala?

Vystudovala jsem Základní školu v Cholticích, Gymnázium v Přelouči a Pedagogickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně.

Čím jste se měla stát podle představ vašich rodičů?

Naši mě do ničeho nikdy nenutili a já jsem už od dětství chtěla být učitelkou. Když jsem byla malá, tak jsme si na školu pořád hráli, já byla paní učitelka a byla jsem prý (říká to má mladší sestra) hrozně zlá ☺, ale teď už snad nejsem ☺.

Jak jste se dostala ke sportu?

Rodiče mě od malinka vedli ke sportu, jezdili jsme na hory, chodili na procházky a jezdili na kole. Už na ZŠ jsem se věnovala sportu a na gymnáziu jsem začala hrát v primě volejbal, v sekundě i basketbal a u toho jsem zůstala. Nebráním se ale kterémukoliv jinému sportu.

Basket nebo volejbal? Proč?

Basket, protože je dynamičtější, rychlejší, víc se u něj zapotím ☺. Volejbal hraji také ráda, každé pondělí si chodím zahrát s kamarády.

Jaké jste si vyzkoušela netradiční sporty?

Netradiční? Pro mě bylo netradiční lezení, které jsem vyzkoušela až na naší škole s Pétou Baťou a Davidem Hainallem. Na vysoké škole jsme měli přímo

předmět, který se jmenoval netradiční pohybové aktivity, takže lakros, ...

Sjezdové nebo běžecké lyže? Proč?

Sjezdové lyže – vychutnám si každou jízdu a potěšení z carvingu. Běžecké lyže – krása přírody a pořádně se protáhnout, což mě v životě uspokojuje.

Dáváte přednost letním nebo zimním sportům? Jakým?

Mám ráda letní – volejbal, basketbal, beachvolejbal, jízdu na kole, lodě, ale v zimě ráda lyžuji.

Co se vám na této škole líbí a co vám naopak nevyhovuje?

Otevřenost, přátelské vztahy a větší důvěra mezi učiteli a žáky, možnost volitelných předmětů. Co mi nevyhovuje? Ani nevím, jsem spokojená.

Jaké máte úspěchy?

Můj největší úspěch je to, že dělám práci, kterou jsem si vždycky přála. A basket – že jsem za dorostenky hrála 1. ligu, byly to mé nejvzácnější sportovní úspěchy. Super parta, víkendy pryč, paráda ...

Jaký je váš životní cíl?

Chtěla bych mít stále dobrou náladu, být šťastná, spokojená, zdravá nejen já, ale i moje okolí. Chtěla bych mít stále radost z práce, kterou dělám.

Které země jste už navštívila? Do kterých se chystáte?

Navštívila jsem dost zemí v Evropě, bohužel jsem nikdy nevstoupila na jiný kontinent.

Z čeho máte největší strach?

Mám strach z nemocí a ze zlých lidí.

Práskněte něco ze svého soukromí!

Jsem praštěná, šílená a hyperaktivní – co se týče sportu a přátel.

Prozrad'te nám váš největší trapas.

Na základce mi při běhu na 1500 m spadly kraťasy, mám i jiné slovní trapasy, ale dlouze a těžce by se popisovaly.

Jaké máte zájmy?

Hlavně sport, ale také zábavu, nedokážu žít bez hudby a přátel.

Radši čtete, nebo se díváte na televizi? Proč?

Bohužel moc nečtu, nejsem čtenář, ale TV mě také nepohltila, mám své oblíbené pořady – Přátelé, Simpsonovi, Ally McBealová a filmy ČT 2 z filmového klubu.

Jaké hudební styly či skupiny ráda posloucháte?

Styl : Trance, Chill Out, Trip Hop, ale i něco z punku a z českých mám ráda Nohavicu – je to pro mě hudební genius - a Landu.

Jaký jste dostala největší, netradiční a nejlepší dárek?

Největší – stan, nejlepší – digitální fotoaparát, netradiční – na VŠ jsem od kamarádek a kamarádů dostala kufříček, který nosí děti do první třídy, super nápad ☺.

Nikola Hrouzková, Zuzana Steinerová a Káťa Vodová, VII. A

Představujeme redaktory

Představujeme vám další dva redaktory školního časopisu Malíček. **LUKÁŠE KRČILA** a redaktorku **ROMANU SEVERÝNOVOU** z IX. A.

Dotazník číslo 1

Mé jméno a příjmení: Lukáš Krčil.

Narodil jsem se: Před patnácti lety v královéhradecké porodnici.

Jsem: Právě teď v očekávání, jak mi dopadnou přijímačky na střední školu.

Můj největší koníček: Film. Jinak žádného koně nechovám.

Má nejoblíbenější hudba: Poslouchám snad úplně všechno.

Můj nejoblíbenější film: Noting Hill.

Rád čtu knihy: Když už mám čas přečíst si knížku, tak nejraději sáhnu po nějaké fantastickodobrodružné, jako je Harry Potter nebo Eragon.

Nejraději nosím: Oblečení a vše, co s tím souvisí.

Bojím se: Toho, co by se mohlo stát dne 24. dubna 2006.

Ze školních předmětů mě baví: Myslím, že v mém případě se na to nedá odpovědět.

Ze školních předmětů mě nejvíce nebaví: Moc nemusím zeměpis.

Na práci redaktora se mi líbí: Že se setkávám se zajímavými lidmi.

Chtěl bych se naučit: Jezdit na prkně, ale to je ještě na dlouhou chvíli.

Chtěl bych se živit: Ještě v tom nemám tak úplně jasno.

Dotazník číslo 2

Mé jméno a příjmení: Romana Severýnová.

Narodila jsem se: Lituji, že jsem se nenarodila před osmnácti lety.

Jsem: Ještě obyčejné dítě se spoustou naivních myšlenek o dnešním světě.

Můj největší koníček: Je jedení čehokoliv, co obsahuje cukr, zavazování tkaniček, spaní, koukání se do zrcadla a listování ve zvířecí obrázkové encyklopedii.

Má nejoblíbenější hudba: Je ta, která u většiny zas takovou oblibu nemá, protože je velmi málo lidí, co jí rozumí.

Můj nejoblíbenější film: Tanec modrých andělů od Lichtaga.

Ráda čtu knihy: Ty, z kterých se něco dozvím. Jinak časopis Filter a texty různých písniček.

Nejraději nosím: Tenisky nebo kecky, protože to je nejpohodlnější druh obuvi, který znám.

Bojím se: Toho, že umřu dřív, než uskutečním pár svých snů. Že mě uštkne zmije, když půjdu po lese, že nenajdu kartičku na oběd, že se nedostanu na střední školu, že mi dojde zubní pasta, ...

Ze školních předmětů mě baví: Mně je to docela jedno, ale docela mě baví angličtina a čeština.

Ze školních předmětů mě nejvíce nebaví: To nevím, ale nebude to ani angličtina a ani čeština.

Na práci redaktorky se mi líbí: Asi to, že se konečně někde uplatní moje znalosti z českého jazyka a schopnosti vyjadřování.

Chtěla bych se naučit: Lítat, hrát na kytaru nebo bicí, mluvit latinsky, být dochvilná, čarovat, mrkat druhým okem, vařit, mluvit pozpátku, rozumět zvířatům, strhnout ubrus tak, aby ze stolu nic nespadlo, dát si nohu za hlavu a spoustu dalších věcí.

Chtěla bych se živit: V tom oboru, pro který budu něčím prospěšná a hlavně mě bude bavit.

Martin Vápeník, IX.A

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Momenty z lyžařského výcviku sedmáků

Asi každý ví, že se v sedmičce jezdí na lyžák, takže pro nás nebylo žádné překvapení, když nám paní učitelka třídní oznámila termín 8. - 14. ledna 2006.

Všechno to začalo v neděli ráno u autobusu, do kterého jsem nasedala plna očekávání. Už jsem se nemohla dočkat, až tam budeme.

Hned po příjezdu a odnošení věcí k chatě nám paní učitelka oznámila, že musíme zůstat venku, protože není ještě douklizená chata. A tak nás čekala procházka nahoru ke sjezdovce. Po návratu z procházky jsme si rozdělili pokoje a po vybalení věcí jsme šli na běžky, které já fakt nemusím. Podle svých očekávání jsem pak byla úplně mrtvá a docela jsem záviděla Zuzce, že nemohla jít.

Další den jsme po rozřazení do družstev začali s výcvikem na sjezdových lyžích a snowboardech. Zahájili jsme stejně jako ostatní družstva středním a velkým obloukem a později jsme se učili carving. V úterý, ve středu a čtvrtek jsme si mohli odpoledne vybrat, jestli chceme na běžkové lyže, sjezdové lyže nebo začátečníci na snowboard.

Každý den jsme měli společenský večer. Jednou to byla hra, jindy zase „Bavíme se navzájem“ a jindy jsme se koukali na film.... Takže o zábavu nebyla nouze.

Domů se mi vůbec nechtělo a myslím, že tento lyžák byl nejlepší z těch, na kterých jsme byli.

Kateřina Vodová, VII.A

První hodina snowboardu

Odpoledne jsme šli na první hodinu snowboardu. Byla jsem hrozně natěšená. Půjčila jsem si Martinovo prkno a boty a už jsem se nemohla dočkat, až si zapnu vázání a konečně se naučím jezdit na snowboardu.

A je to tady! Stojím před chatou a čekám na pana učitele Petra Baťu. Uděluje nám pokyny, jak se dostat se na vrchol sjezdovky. Ta cesta není až tak hrozná, ale že bych ji vyšla, aniž bych se zapotila, to se říct nedá. Konečně stojíme na vršku, koukáme se dolů a pozorujeme ostatní lyžaře a snowboardisty. Nedělám si moc velké naděje, že se to naučím, ale snažím se, abych do sebe dostala alespoň nějaký ten základ.

Netrvá dlouho a začínáme se učit. Jako první se musíme naučit pohybovat s prknem na noze. Cvičíme asi pět minut a pak se vrháme na pády aneb "jak správně padat". Padání mi docela jde. Poté následuje instruktáž o hranění, vysvětlování pojmů front side a back side, což chápu docela rychle, a pomalé sjíždění dolů po sjezdovce. Zastavujeme u umělého zasněžovačce, tam si sedáme a čekáme na další pokyn. Pan učitel zastavuje v půlce sjezdovky a my k němu pomalu sjíždíme. Hodnotí nás, radí nám, co zlepšit, a pak nás nechává sjet až dolů k vleku.

Jezdíme ještě tak asi tři čtvrtě hodinky a potom se vydáváme k chatě. Z tohoto dne jsem si odnesla nejen hodně zkušeností, ale i několik modřin. I přes tu bolest se mi celý tento den líbil.

Zuzana Steinerová, VII.A

Permanentka

V pátek probíhal polední výcvik. Mohli jsme si vybrat sjezdové lyže, běžky nebo snowboard. Já jsem si spolu se Zuzkou, Nikou a Bárou Zvěřinovou zvolila „prkno“. Byl to trochu risk, protože i když nejsem pověřčivá, pátek třináctého je pátek třináctého. Celý odpolední výcvik probíhal v klidu. Všichni jsme si krásně zajezdili a něco nového se naučili. Poslední jízdu jsme měli odevzdat permanentku panu učiteli Petru Baťovi, aby ji mohl vrátit.

Jenže to bych nebyla já, abych na to nezapomněla. Usedala jsem na lanovku a slyším, jak na mě pan učitel volá: „Niko, permanentku!“ V tu chvíli jsem si to uvědomila, zapomněla jsem ji odevzdat! Průšvih! To do čtyř hodin nestihnu sjet dolů a ještě vyjet lanovkou nahoru, abych nemusela šlapat kopec. Před výstupem z lanovky jsem se zeptala „spolujedoucích“: „Prosím vás, nevíte kolik je hodin?“ Pán mi na to odpověděl: „Za pět minut čtyři hodiny, teda plus mínus pět minut.“ Nahoře jsem si rychle zapnula vázání a řítila se dolů z kopce. Snowboard jsem vůbec, ale vůbec neměla pod kontrolou. Asi v polovině svahu jsem spadla, po pravdě, ani nevím jak. Udělala jsem asi tři kotrmelce, zvedla se a jela rychle dolů. Pod kopcem čekal pan učitel, vzal si moji permanentku a utíkal ji vrátit. Rychle jsme se dostali k turniket, jelikož jsme už neměli permanentku, museli jsme na pokyn obsluhy lanovky podlézt nebo přelézt turniket. Lanovku jsme naštěstí stihli.

Celou cestu na lanovce jsem byla tak šťastná. Hlavně kvůli tomu, že kdybychom nestihli lanovku, musel by svah šlapat se mnou i pan učitel. Všechno to bylo, jak se říká, za minutu dvanáct!

Nikola Hrouzková, VII. A

Projekt „Procenta“ ve čtvrtých třídách

Je středa a začíná obyčejná hodina. Ale ne pro všechny. Ve čtvrtých třídách se právě koná projektový den s názvem Procenta a my jsme byli u toho. A k čemu tento projekt slouží? Od čtvrtého ročníku je totiž slovní hodnocení větších písemných prací doplněno i procentovým vyjádřením úspěšnosti a tak by tedy o nich měli něco vědět.

Společně se vítáme s paní učitelkou. Sedíme v kruhu a každý má připravený nějaký obrázek nebo věc, na které jsou uvedena procenta. Ve skupině seřazujeme procenta vzestupně a tvoříme hada. Teď přichází na řadu sepsat, co je stoprocentní. Děti přemýšlejí a už se objevují zajímavé odpovědi jako výkonnost nebo třída.

A na řadu přicházejí bonbony. Všichni musí posoudit, jestli je v balíčku 100%, i když se balíček otevře. Naprostá většina se hlásí, že to je těch 100% pořád. Nyní paní učitelka každé skupině rozdává část obrázku. Opět se přemýšlí, jestli to je 100%. Děti usuzují, že není, a tak jim paní učitelka dá zbytek obrázku. Po dokončení si každý vyndává jablíčko a pomeranč a krájí tolik procent, kolik řekne paní učitelka. Paní učitelka říká 50% a každý zvedá nad hlavu půlku jablka. Teď paní učitelka řekla 0% a všichni začínají jablko jíst. To samé dělají s tyčinkou a pomerančem. Líbí se nám, jak se všichni diví, že můžou jíst při hodině. Na lavicích leží různé předměty (např.: špejle, sešity, sirky, pexesa...) a děti už ví, co mají dělat. Dostávají tabulku kam mají zapsat kolik kusů z těchto předmětů je 100%, 50% atd. Některé výsledky vycházejí do desetinných čísel, a tak s radostí opět radíme. Tato aktivita se nám líbí z toho důvodu, že si všichni radí a spolupráce mají na rozdávání. **A co na tento projekt říkají čtvrtáci?**

Pét'a: Líbil se mi celý projekt a myslím, že to dalo velkou práci ho připravit.

Maruška: Bavilo mě jíst ovoce a doma se na projekt připravovat (nakupování...)

Nikoleta: Nejlepší bylo krájení ovoce, i doma mě baví krájet.

Domů odcházíme s novými zkušenostmi a jsme rády, že jsme tento projekt mohly strávit s příjemnými lidmi jako jsou právě čtvrtáci.

Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, VI. A

Pasování prvňáčků na čtenáře

Vcházím do muzea, kde prvňáčci dostanou do rukou své první vysvědčení. Sundávám si bundu a jsem zvědavá, jak to všechno bude probíhat. Atmosféra ve velkém sále muzea je skvělá. Všechny děti se moc těší, přišli je podpořit i jejich rodiče. Je půl deváté a vše začíná. Na úvod tu je ukázka souboje rytířů I a Y. Bojují hlava nehlava meči a chrání se štíty. Tito rytíři radši spolu zápasí, než by se učili, vzdělávali se a četli zajímavé a poučné knihy. Vtom přichází král a je rozzuřen tím, jak jsou rytíři neukáznění. Všechny děti i dospělí rázem umlkají a

upírají svůj zrak ke králi. Král nás vítá uctivým gestem a začíná vysvětlovat, proč tu vlastně jsme. Poté žádá dvorní dámu o přečtení přísahy, kterou musí děti řádně a svědomitě dodržovat. Král nejdříve zve na pódium děti z I. A a po nich děti z I. B, aby mohly být pasovány na řádné čtenáře a čtenářky. Dětičky dostávají vysvědčení a perníkový klíč, na kterém je napsáno "PASOVÁNÍ 2006". Všichni prvňáčci jsou šťastní a hned se běží s vysvědčením pochlubit mamince a tatínkovi. Na závěr se všichni společně fotografují. Blesky od fotoaparátů se to jenom hemží. Myslím si, že se toto dopoledne doopravdy povedlo!

Čí to vlastně byl nápad? Tuto akci pro prvňáčky pořádala Městská knihovna v Chrudimi, konkrétně s tímto skvělým nápadem přišla paní **IVETA NOVOTNÁ**, a tak jsme ji olovili a položili jí pár otázek.

Jak jste přišla na tento nápad?

V současné době pořádá většina knihoven takové akce, aby přivedla děti ke čtení.

Koho jste musela oslovit?

Oslovila jsem rytíře Zubří, pardubického herce Jana Postlera a žákyně ze středních škol, které jste tu mohli vidět jako dvorní dámy.

Z čeho jste měla největší strach?

Strach jsem měla absolutně ze všeho, ještě teď se mi klepou kolena.

Jaký máte vztah k dětem?

Velmi dobrý, už od malička jsem snila o práci v knihovně na dětském oddělení a splnilo se mi to.

Nikola Hrouzková a Zuzana Steinerová, VII. A

Projektový den „Food and meal“

Všechno to začalo na redakční radě časopisu „Malíček“, když nás paní učitelka Musilová vyslala na projektový den „Food and meal“ do třetí třídy.

A je to tady. Vstupujeme do třídy a cítíme zvědavé pohledy všech obyvatel třídy, ale bereme je s nadhledem. Jako první paní učitelka Martincová rozděljuje třetáky do čtyř skupin a po příchodu pana učitele Křivky se přesouváme na koberec. Tam si říkáme, jaký je rozdíl mezi jídlem a potravinou. Správná odpověď je rychle na světě a zní: „Potraviny koupíme a doma z nich uděláme jídlo.“

Poté jdeme do kuchyňky, kde nám paní učitelka rozděljuje stoly, a začínáme další aktivitu. Všechny skupiny dostávají různé potraviny, které mají rozkrájet na pět až šest kousků podle toho, kolik jich je ve skupince. Z rozkrájených potravin dělají děti obložené talíře. Po doděláních této aktivy odcházíme na přestávku.

Po přestávce přichází další aktivita. Pan učitel ukazuje obrázky s potravinami a jídlem, říká k nim anglický název a děti to po něm opakují a ochutnávají z obloženého talíře. Během této aktivity se ukazuje obrovská zvědavost některých třetáků, kteří mají zájem o naše zápisy, které chtějí nejdříve ukrást a poté odkoupit. A musíme uznat, že nás to docela těší.

A teď nastal čas na další činnost, která se nám i dětem velmi líbí. Všichni si vytvářejí dvojice. Jeden si vždy zaváže oči a druhý mu dává ochutnat různé

potraviny. Ten, co má zavázané oči, musí poznat, co jí, a název říkat v angličtině.

Poté se přesunujeme zpět do třídy, kde si s pomocí obrázků a písničky opakujeme názvy potravin a jídla. Nakonec děti dostávají pracovní list, kde si zkouší napsat názvy, které se dnes naučily. Tímto s nimi ukončujeme projektový den a vracíme se zpět do svých tříd.

Tento projektový den se nám moc líbil, byla to pro nás velká zkušenost a samozřejmě jsme si zopakovaly i spoustu anglických slovíček.

Kateřina Vodová VII. A a Veronika Škrhová, VI. B

Zápis nových prvňáčků

A je to tu! Zápis do prvních tříd se konal v pátek 10. února a sobotu 11. února a já jsem mohl být při tom!

Vstoupil jsem do I. A a usadil jsem se. Potom jsme se všichni přivítali a představili se. Děti při tom dostávaly sluníčko se jmény a říkaly nějakou básničku nebo písničku. Když se děti představily, řekla jim paní učitelka : „Dejte si ruce za záda, já vám do nich dám nějaké věci a vy je budete popisovat před ostatními.“ Po této aktivitě jsme se přesunuli do druhého patra do II. B a sedli si. Potom nám děti ze sedmých a osmých tříd zahrály pohádku o Budulínkovi. Při této pohádce děti radily babičce a dědečkovi, jaké nástroje si mají vzít na lišku, zdobily perník a zašívaly kalhoty pro Budulínka. Potom nám utekla liška na chodbu a děti ji musely honit přes lavičky, probíhat mezi kužely a na závěr po lišce házely balóny. Po této pohádce jsme se všichni, kromě rodičů, přesunuli do družiny, kde děti malovaly bubínek a vybíraly si dárky. Potom ještě dostaly omalovánky a pak už jen „hurá domů“!

A na závěr jsem udělal malou anketu. Zeptal jsem se dětí, na co se ve škole těší:

Vojta Novák: Těším se na svého kamaráda Ondru a na paní učitelku.

Vašek Buben: Na učení a na čtení.

Marek Farkač: Na matematiku.

Kristýnka Švitrová: Na kroužek flétny.

Honzík Caha: Těším se na učení.

Tereзка Svobodová: Na zpívání.

Veronika Košťálová: Na družinu.

Patrik Havránek: Na tělesnou výchovu.

Lucka Petráňová: Na výtvarnou výchovu.

Natálie Šafářová: Na hudební výchovu.

Richard Sibera: Na přestávky.

Vendulka Hájková: Na kroužek tancování.

A to je vše z letošního zápisu.

Miloš Soukup, VI. B

Jak jsme všechny porazili

Po cestě na zápas mnozí z nás poznali, jak bolí pád na náledí. Jen co jsme vyšli, pan učitel Kočí neodhadl situaci a po chvíli balancování nešikovně upadl. Se sněhem na zádech vstal a šlo se dál. Každou chvíli někdo uklouzl, a proto jsme byli šťastní, když jsme konečně dorazili po cestě plné zimních nástrah do tělocvičny na Integrované škole v Chrudimi, kde se konal turnaj ve floorbale, a hráči se mohli jít převléci. V tělocvičně bylo vše připravené a všechna družstva se začala rozehrávat. Po slavnostním nástupu, při kterém byla zdůrazněna pravidla hry, udělovali trenéři, prožívající zápas více jak jejich svěřenci, poslední rady a šlo se hrát. Hráči, kteří měli růžové dresy, reprezentovali základní školu Růžovku, mužstvo s tmavě modrými tričky se snažilo ukázat, co je naučili v Rosicích. Jedno z nejtěžších družstev, které bylo sladěno do žlutomodré barvy, byla sportovní škola. Naším posledním protihráčem bylo Gymnázium J. Ressla. No a pak jsme tam byli také my. Bílá trika, velká průbojnost a nebojácnost. Tím si naši hráči potvrdili postup do okresního kola. Bojovali do posledního dechu, a i když už byli vysílení, nepolevili a prodrali se až k cíli. Pan učitel Kočí, který nás doprovázel jako trenér, je na naše kluky určitě hrdý. Ale musíme uznat, že všechna družstva byla statečná. Ono se říká: „Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.“ Ale v tomto případě výhra potěšila. Kromě pár odřenin, pádů a zlomené hokejky se nikomu nic vážného nestalo, a tak mohla všechna družstva odjet s dobrým pocitem.

Vítězi se stali naši hráči i ve Slatiňanech, kde se konalo okresní kolo, a zajistili si tak postup do kola krajského. Ani tady nenašli přemohitele, a tak můžeme pouze litovat, že se letos nekoná celorepublikové kolo. Gratulujeme.

Katka Tichá, IX. B a Romana Severýnová, IX. A

ZE ŽIVOTA ŠKOLNÍ DRUŽINY Kouzla paní Zimy

Opět nás navštívily ledové dny, týdny a měsíce. Ano, to paní Zima opět přebrala vládu. Z nebe se snáší jedna ledová vločka za druhou, na zemi se tvoří huňatá peřina. Když bílá přikrývka pokryje celé okolí, mohou ožít baculatí mužičci. Jenda koule, druhá, třetí, uhlíková očka, mrkev místo nosu. Už je na světě pan Sněhulák. Co by nám asi tento sněhový cvalík pověděl, kdyby jeho zmrzlá, studená pusa mohla mluvit?

Ahoj děti, píšou vám sněhuláci Mrazíci. Postavily nás děti ze školy. Stojíme u lesa na poli. Líbí se nám, že je zima a lidé si pomáhají. Jednou tady na poli zapadlo auto a traktor ho vytáhnul. Nelíbí se nám, že nás děti boří a že se na světě kouří cigarety. Doufáme, že ještě připadne sníh. Mějte se hezky. Ahoj Mrazíci.

Tomáš, Ráďa, Bára, Petra, Jan

Ahoj děti. Pozdravuje vás sněhulák Mrkvička. Postavily mě děti ze školky. Stojím u silnice na stráni a pozoruji ptáčky. Jeden vrabčák mi zašpinil hrnec a přitom mi řekl, jak je pro něj těžký život v zimě. Nemá co jíst a je mu zima. Já se mám skoro dobře, ale vadí mi, že do mě děti hází koule. Chtěl bych, aby zima byla co nejdelší a aby mě příští rok v zimě znovu postavily. Krásné jaro přeje sněhulák Mrkvička.

Luboš, Filip, Sára, Honza

Ahoj děti, zdraví vás sněhulákova rodina. Táta Mrkvonos, máma Mrkvonoska, dítě Sněhulinka a bráška Sněhulín. To je celá naše rodina. Postavily nás děti ze Základní školy Dr. Malíka. Je nám tady dobře. Ale stojíme u silnice. A tak vás prosíme, abyste nás příště postavily na trávě. Zdraví vás ještě jednou Mrkvonos, Mrkvonoska, Sněhulinka a Sněhulín.

Děti ze oddělení II. B a paní vychovatelka Jindra Žáková

Země a čas

Položili jste si někdy otázku, jak asi vypadala naše Země před dávnými a dávnými časy?

My, děti ze školní družiny, ano. Proto jsme se šly zeptat odborníka na slovo vzatého, pana ing. Smutka do Vodních zdrojů. Při jeho vyprávění jsme se přenesly do doby žijících trilobitů a Krkonoš vysokých přes 5 000 metrů. Do doby před miliony a miliony let. Beseda byla velmi poutavá

ZAMYŠLENÍ

Čas běží, utíká, pádí, ale čas nikdy nezastavíš. Proto svůj čas využij k dobrým věcem, aby i po tobě zůstalo jen to pěkné.

Návštěva u geologa aneb Jak jsme to viděli, co nás zaujalo

Pan geolog nám vyprávěl, jak vzniká uhlí. No tak, že byly přesličky, velké přesličky, a když je velká voda, tak pokácí ty přesličky a z písku, vody a hlíny se udělá bláto, blátíčko, a protože tam není kyslík, tak se z těch přesliček udělá uhlí. A nebo nám ukazoval trilobita. Opravdu bych chtěla mít takové štěstí, že bych rozbila kámen a v něm by byl trilobit.

Klára II.B

Pán říkal, že Kunětická hora byla před miliony lety sopkou. Sopka chrlila žhavou lávu a oheň, a že se ze sopky udělala po milionech let Kunětická hora.

Vojta a Luboš, II. B

Kapka vody spadne dřív, než se otočíte. Kunětická hora byla dřív sopka, která vybuchla.

Dominik K, Tomáš M., II.B

Přijímací řízení aneb první zkušenosti deváťáků

*Přijímací zkoušky. Toto spojení patří mezi největší strašáky devátých tříd. Většina žáků nejvyšších ročníků je bude skládat 24. dubna, někteří jsou na školy bráni podle průměrů a ti, co se hlásili na konzervatoře a jiné umělecké školy, je mají už za sebou. Mezi ty, co se s tímto strašákem poprali, patří i moje spolužačka **LENKA MARHANOVÁ**, která si podala přihlášku na hereckou konzervatoř.*

Na jakou školu se hlásíš a proč sis ji zvolila?

Je to herecko-pěvecká pražská konzervatoř, protože konzervatoř zaměřující se jenom na herectví není. Přihlásila jsem se na ni, protože mě baví recitovat, tancovat i zpívat a v budoucnu bych se tomu chtěla věnovat. Také jsem chtěla vědět, jestli bych na takovou školu měla.

Co studium na této škole obnáší?

Musela bych být na internátě v Praze a opustit všechny svoje kamarády, které mám tady. Byl by to určitě jiný styl výuky a jiné předměty, než jsem zvyklá. Kromě češtiny a matematiky bych měla hodiny španělských tanců, stepu, lidových tanců, šermu, jevištní mluvy, hry na nějaký hudební nástroj, ...

Jak ses připravovala na zkoušky?

Chodím do hereckého kroužku, takže nějaké základy mám, tak jako v pohybovkách z gymnastiky. Jezdila jsem i za jednou hereckou pardubického divadla, se kterou jsem vybírala a konzultovala monology, které jsme měli mít připravené ke zkouškám. Trochu horší to bylo se zpěvem, ale s tím mi pomohl strejda, který vyučuje hru na kytaru. Musela jsem zpívat s klavírem a trénovat si hlasivky.

Jak probíhalo přijímací řízení?

Do prvního kola, kam se hlásilo asi sto padesát lidí, jsme měli mít připraveny dva až tři monology nebo básně, které jsme recitovali před patnáctičlennou porotou. Zkoušky byly vícedenní, protože by se to za den určitě nestihlo. Porota vybrala třicet osm lidí, kteří postupovali do druhého kola, kde byla zase recitace, zkouška z pohybovek - různá akrobacie a zpěv, ze kterého jsem moc nepředvedla, protože jsem na tom byla špatně s hlasivkami. Dál jich postoupilo dvacet, mezi kterými jsem byla i já, a to už se jenom recitovalo. Nakonec jsem skončila třináctá, ale brali jich pouze jedenáct. Ještě asi zkusíme využít odvolání.

Co jsi v tom období kolem zkoušek prožívala? Jaké jsi měla pocity?

Z prvního kola jsem byla nadšená a i atmosféra mezi budoucími studenty byla dobrá. Seznámila jsem se tam s novými lidmi, ze kterých jsem však postupovala jenom já a ještě Aleš. V druhém kole to už ubíhalo pomaleji a ani můj výkon ve zpěvu nebyl nejlepší, protože mě bolelo v krku a sotva jsem mluvila. Čekala jsem, že to bude horší, ale všichni byli tolerantní. Zato pohybovky mě bavily, protože jsem s nimi neměla žádný problém. Narozdíl od předešlých kol jsem si to třetí už tolik neužila. Porota byla nepříjemná, znuděná a zadávala divné etudy a úkoly. Jinak jsem nebyla nervózní, protože o nic nešlo a chtěla jsem to jenom zkusit. Jsem překvapená a šťastná, že jsem se dostala takhle daleko.

Romana Severýnová, IX. A

Miloš Soukup, VI. B

Byli jako my...

Je tu další pokračování
vaší doufám oblíbené
rubriky Byli jako my.
Zatím jsme tady měli

pouze trapasy našich povedených učitelů, ale paní učitelka Silvie Kratochvílová byla, jak za chvíli uvidíte, pěkné kvítko. Určitě byste do mladé slečny francouzštinářky neřekli spoustu věcí. Já ostatně taky ne, ale pojďme se podívat, co prováděla svým pedagogům na střední škole.

Na základní škole jsem žádné průšvihy neměla, protože jsem byla taková jako uťáplá, a tak jsem se těšila na střední školu, že se tam rozjedu. Na střední jsem bydlela na internátě. Hned po příjezdu bylo jasné, že to je něco pro mě. Nemůžu říct, že bych byla u učitelů úplně oblíbená kvůli výstřednostem, ale zpětně na mě prý nevzpomínají ve zlém. Slyšte jednu z mnoha příhod, která je spjata s géníem událostí, s Tomíkem.

Legendární postava mého života je kamarád Tomík. Jednou po vyučování jsme se s Tomíkem poflakovali po Náchodě a já přemýšlela, co podniknout, aby to stálo za to. Protože jsem známý provokátor, tak jsem ho začala hecovat, jako že je chudinka, protože se bojí jet takhle večer do Prahy, aniž by to někomu řekl

a tak, prostě takový ty silácký řeči. A protože nakonec vždycky udělal to, co jsem chtěla, tak se stalo, že jsme se vydali stopem do Prahy, i když jsem měla být na intru a druhý den jsme měli jít do školy. Po třech hodinách nám zastavil nějaký kamion a vzal nás do našeho cíle. My jsme ještě k tomu všemu neměli žádné peníze, takže jsme si našli klub, kde se nic neplatí. Tam jsme se seznámili s mladými Italy, kteří mi všechno až do rána platili, chudák Tomík, musel dopíjet piva po cizincích, tomu samozřejmě nikdo nic nekoupil. Italové byli moc fešní. Protančili jsme celou noc.

Ráno nastal problém s tím, jak se dostat domů, tak jsme si vyškemrali peníze na zpáteční jízdenku. Pak jsme ale zjistili, že máme pouze na jízdenku do Chlumce. Naštěstí za námi u kasy na nádraží stála nějaká hodná paní, která nám doplatila jízdenku alespoň do Hradce. Tomík si to na nádraží v Hradci nějak popletl a vystoupil. Vlak se rozjel bez něho a já zůstala ve vlaku sama. Když přišla paní průvodčí, tak jsem jí vše vysvětlila a začala bulet. Jasně, že to bylo nahraný, jinak bych se nedostala do školy. Průvodčí mě nakonec nechala jet až do Náchoda. Hned po příjezdu, když jsem se nad tím tak nějak zamyslela, mně došlo, že z toho bude pěkný průšvih, a taky že jo. Hledala nás policie, museli jsme jít k řediteli, pak na pedagogickou radu, tam vše v detailech objasnit a tak, byla z toho pěkná dvoječka z chování. Když nás hledali, tak v noci ještě volali domů, ale moje máma, když slyšela, že se někde flákám s Tomíkem, byla ledově chladná, to samé Tomíkova máma.

Jestli chcete poznat mého kámoše Tomíka, tak poslouchejte jednou za měsíc v pondělí ve 20 hodin rádio Vltava, vysílá pořad pro mládež o Internetu. Má rád své posluchače.

Lukáš Krčil, IX. A

VyVolení a Big Brother aneb ptali jsme se vás

I když první řada VyVolených a Big Brothera je už za námi, je jisté, že nás tyto show zcela ovládly. No řekněte, kdo z nás v osm hodin neseděl před televizí a nečekal, až to začne. Někteří sledovali obojí, někdo si oblíbil jen jednu reality show. To vše už ale skončilo. Nicméně druhá vlna VyVolených vypukla již 18. února, čili náš článek je stále aktuální. A právě kvůli novému trendu reality show jsme vyrazili do chodeb naší školy a ptali jsme se vás.

Sledovali jste reality show? VyVolení nebo Big Brother? Proč?

Vojta T., II. A: Nesledoval jsem to, podle mě je to hloupost.

Markéta D., IX. B: Občas jsem se podívala na obojí, ale mám radši VyVolené. Big Brother mi připadal takový hrubý.

Alžběta Č., VI. A: Sledovala jsem obojí. Líbilo se mi, jak se všechno vyvíjí a často to bylo napínavé.

Co vás na reality show zaujalo?

Lenka M., IX. A: Zajímalo mě, jak se budou vyvíjet vztahy těch lidí. Je to něco nového, co tu ještě nebylo.

Monika N., VII. A: Dívala jsem se spíš na Vyvolené. Zaujali mě ti lidé a úkoly, které dostávali.

Chtěli byste si vyzkoušet jít do nějaké reality show?

Jakub H., V. A: Klidně, určitě by tam byla zábava a líbilo by se mi tam.

Nikoleta B., IV. B: Kdybych měla tu možnost, tak bych ráda šla. Je to nová zkušenost a člověk přitom pozná spoustu nových lidí.

Tereza M., IV. B: Určitě bych chtěla, ale spíš jen tak ze srandy.

Měli jste svého favorita? Proč jste fandili právě jemu?

Michaela K., III. A: Fandila jsem Katce, protože byla milá a s nikým se nehádala.

paní učitelka Truncová: Přála jsem to Regině. Ztotožňuji se s ní v mnohých názorech a navíc mám stejně jako ona ráda pořádek.

Budete sledovat druhou řadu Vyvolených? Z jakého důvodu?

Aneta V., IX. B: Určitě. Těším se na nové tváře. Slibují, že druhá řada bude ještě lepší, tak jsem na to zvědavá.

Kristýna K., VI. A: Asi ano, sledovala jsem i první řadu a bylo to zajímavé.

*Samozřejmě bychom si neodpustili, kdybychom se na názor nezeptali i odborníka. Proto jsme navštívili naši školní **psycholožku Martu Kovářovou**.*

Sledujete reality show?

Reality show vůbec nesleduji. Připadá mi to jako ztráta času. Místo toho, abych hodinu nebo dvě seděla u televize a koukala se na spolek mladých lidí, kteří přichází o tři měsíce svého mládí, budu radši dělat něco, co mě nějakým způsobem naplňuje.

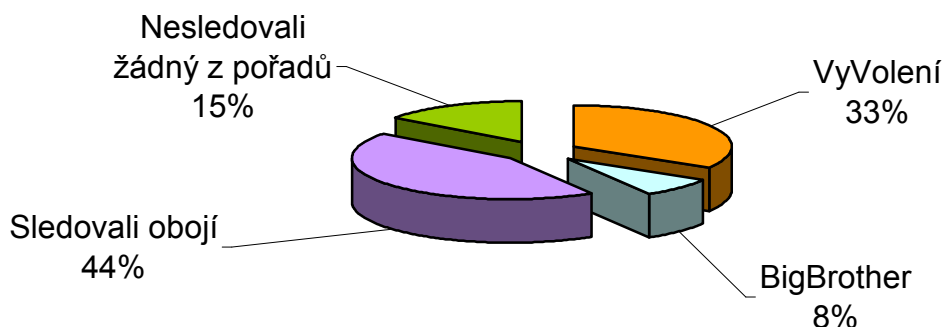
Jak se na to díváte vy jako psycholožka?

Nevidím na tom nic pozitivního. Podle mě to přece nemůže mít na nikoho dobrý vliv. Jedině v tom smyslu, že si řeknu, že věci, které se dějí v té vile, se mi nelíbí a bude mě to motivovat k tomu, abych to nedělala. Jako příklad můžu uvést třeba dítě, které má rodiče kuřáky. Dítě vyrůstá mnoho let v cigaretovém kouři, až se mu to zhnusí a rozhodne se, že kouřit nikdy nebude. Jinak v tom nevidím nic prospěšného. Myslím, že každý by si v dnešní době bulvárů a pomluv měl své soukromí střežit. Ne ho ukazovat 24 hodin denně celému národu. A ani nechápu, co lidi k takovým pořadům táhne.

Co si myslíte o tom, že druhá řada Vyvolených vypukla tak brzy?

Je to samozřejmě jen komerční záležitost. Ti lidé jsou ochotni se takto prodat jen, aby byli slavní a něco na tom vydělali. A takových lidí bude vždycky všude dost. My vlastně jen papouškujeme to, co vzniklo v nějaké úplně jiné zemi. Nás by něco jako reality show nikdy nenapadlo, ale když to vymysleli jiní, my se na tom snažíme vydělávat.

Sledovanost reality show na naší škole

Eva Balonová, IX.B

Jak se žije v Sýrii

Znáte stát Sýrie? Sýrie je malý asijský stát na okraji Středoziemního moře.

Já jsem mluvil s panem Ing. Nazihem Albahri, který žije v České republice a má v Sýrii rodiče. Je mu 43 let, pracuje jako soukromý podnikatel, mluví plynule arabsky, česky a anglicky. Do České republiky přiletěl 6. 10. 1983 a je to můj strýc.

Jaký je život v Sýrii?

Život v Sýrii je rozmanitý, hezký. Společenské vztahy jsou lepší než v České republice, přátelštější, ale dá se říci, že životní úroveň v České republice je lepší než životní úroveň v Sýrii. Lidé jsou chudí, ale jsou mnohem skromnější než lidé v České republice.

Jak tam vypadá všední den?

Všední den vypadá normálně. Lidé jsou zaměstnaní a děti chodí do školy. Donedávna se ještě chodilo do školy i v sobotu. Volný den byl jenom v pátek. Co se týká zaměstnání chodí lidé do práce od sedmi do půl čtvrté. Málokdy jsou u nás noční směny nebo několik směn v zaměstnání.

Jak v Sýrii vypadá den ve škole?

Vzhledem k tomu, že je u nás velký počet žáků i žaček a je malé množství škol, chodí všichni do školy na směny. Směny jsou dvě, ranní a odpolední. Ráno škola začíná kolem sedmé hodiny a končí kolem dvanácté, na odpolední směnu se chodí od dvanácti do půl páté, školní týden trvá od soboty do čtvrtku. Žáci se ve směnách střídají, tedy ti, kteří měli jeden týden ranní směnu, mají druhý týden směnu odpolední. Jedna směna trvá asi pět vyučovacích hodin, tedy dvě vyučovací hodiny, přestávka, dvě vyučovací hodiny, přestávka a jedna vyučovací hodina. Jedna vyučovací hodina trvá čtyřicet pět minut, přestávka bývá patnáctiminutová.

Jaké svátky v Sýrii slavíte?

Sýrie je nábožensky založeným státem, žije v něm asi 85% muslimů. Muslimové slaví dva hlavní islámské svátky, tzv. Ramadán, tedy půst. Tento svátek trvá jeden měsíc, slaví se desátý měsíc lunárního kalendáře. Druhým svátkem je tzv. Svátek obětí, vyplývá z náboženského hlediska, slaví se sedmdesát dní po Ramadánu. O Ramadánu budu podrobněji hovořit za chvíli. Svátek obětí probíhá následovně: Ráno jdou lidi do mešity, pak navštěvují hřbitovy a dále se navštěvují mezi sebou. Já konkrétně pocházím z jedné vesnice a v ní se tento svátek slaví tak, že se všichni lidé z vesnice při tomto svátku setkávají a přejí si všechno nejlepší. Sýrie má též křesťanské svátky, jako jsou Vánoce, Nový rok, ale převážně tyto svátky slaví křesťané, kteří v Sýrii též žijí. Těch je asi 10% až 12% všech obyvatel. Vánoce se slaví stejně jako tady, lidé mají stromeček, dárky a všechno ostatní jako v České republice. Slaví se i svátek svatého Valentýna, a to úplně stejně jako zde. Zamilovaní si dávají květiny, dárky, chodí na procházky.

Jak se slaví Ramadán?

Ramadán trvá celý měsíc, jedná se o měsíc půstu, lidé hodinu před východem slunce až do hodiny po západu slunce musí držet půst, tzn. Nesmí jíst, pít, kouřit, žvýkat, ale děti a těhotné ženy mají výjimku, pokud mají pocit, že by tento půst ohrozil jejich zdraví, nemusí ho držet. Smyslem Ramadánu je soucit s chudými lidmi. Jak končí Ramadán, každý bohatý člověk musí udělat inventuru všeho majetku, co má, a musí dávat almužnu chudým lidem, kteří nemají peníze. Almužna představuje 2,5% peněz, které bohatý člověk má. Po ukončení Ramadánu je první den následujícího měsíce svátečním dnem a za sváteční dny se považují celkem tři po sobě následující dny po ukončení Ramadánu. Svátek se slaví tak, že lidé jdou do mešity pak na hřbitov, potom se spolu setkávají a přejí si vše nejlepší. Je to moc hezká atmosféra. Mešita je islámský chrám, skoro jako kostel, ale má minaret, to je taková stavba, která je nad mešitou. V mešitě se shromažďují muslimové a vykonávají modlitby, které jsou předepsané. Modlitby se vykonávají 5x za den. Každá modlitba se vykonává asi 10 minut, skládá se z pobožnosti, koránu apod.

Kolika let se dožívají Syřané?

Syřané - muži se dožívají asi 60 až 62 let, ženy asi 70 let. Dožívají se málo let, protože životní úroveň v Sýrii je špatná. Vzniklo to tak, že Sýrie byla vždy pod nadvládou, nejprve osmanské říše, později se stala francouzskou kolonií a tyto země po dobu své nadvlády rozkradly v Sýrii její bohatství, proto je životní úroveň obyvatel v Sýrii nízká a dožívají se nízkého věku.

Jaký sport je v Sýrii nejoblíbenější?

Nejoblíbenějším sportem v Sýrii je fotbal, ale mužstva nejsou moc kvalifikovaná, protože na sport nezbývají žádné peníze. Sýrie má jiné velké problémy. Jedná se o to, že tato země je ve válečném stavu, tak nezbývají peníze na sport a nikdy se Sýrie neúčastnila mezinárodních kvalifikačních utkání jako je Mistrovství světa apod.

Proč jste se přestěhoval do České republiky?

Když jsem maturoval, byl jsem jeden z nejlepších studentů ve škole. Tito studenti měli možnost studovat v zahraničí, já jsem tuto možnost využil. Nikdy jsem nechtěl do České republiky, ale po výběrovém řízení mi bylo sděleno, že buď

budu studovat v České republice, nebo nikde. Proto jsem se přistěhoval do České republiky, vystudoval tu vysokou školu a oženil jsem se zde. Protože mám českou manželku, rozhodl jsem se zde nějakou dobu zůstat.

Miloš Soukup, VI. B

Fejeton - BRAŇME NAŠI VLAST!

Ještě mi nebylo ani patnáct let a už přede mnou stál úkol, se kterým se musí vypořádat všichni, kdo se chtějí alespoň trochu přiblížit dospělákům. Kartička, která pro mě měla znamenat životní změnu, nakonec nebyla tak blízko, jak se na první pohled zdálo. Ano, hádáte správně, celý můj problém byl prostý. Šel jsem si jenom pro obyčejný občanský průkaz na obyčejný český úřad. Vysvětlit paní úřednici, která se na mě dívala jako na UFO, že jsem opravdu Čech, mi připadalo jako nadlidský úkol. „Takže ty ses narodil v Hradci Králové?“ říkala, jako kdybych něco udělal. „Ehm, ano,“ zoufale jsem odpověděl. Nevím, jestli to bylo tím, že jsme byli před týdnem na dovolené a já byl černý od hlavy až k patě, ale nakonec řekla: „Počkej, zavolám kolegyni, ta si s tebou bude vědět rady.“ Vtom jako by do mě uhodilo. Už jsem se viděl někde na záchytce, jak mám ruce za zády a tahle paní volá na mongolské velvyslanectví do Prahy. Pořád jsem nad tím musel přemýšlet, když jsem se prodíral nepřeborným množstvím chodeb a dveří, ve kterých bych se ztratil i s mapou. Úřednice si mě přehazovaly jako horký brambor. Nakonec jsem vysílen dosedl na nejbližší lavičku. Tam mě odchytila uklízečka s tím, že tady nemám co dělat. To už mě úplně dorazilo. Začal jsem jí nervózním tónem vysvětlovat, že pouze hledám někoho, kdo by mi tady mohl dát občanku. Asi to nějak nepochopila, protože už bylo pět minut po zavírací době. Ukázala mi kudy ven a já cestou domů přemýšlel, jestli mi ta má dlouho očekávaná občanka opravdu stojí za to. Anebo jestli bych je neměl všechny podplatit, protože jsem viděl v televizi, že to na úředníky vždycky zabere. Pak jsem ovšem zjistil, že nejlepší je vyslat tam někoho chytrého z rodiny, jenž není tak opálený a umí vyjednávat s českými úředníky, kteří tak zdatně brání naši vlast před vpádem mongolských uprchlíků.

Lukáš Krčil, IX. A

Naše právní „MINIPORADNA“ Jak žádat o občanský průkaz

Také vám je, nebo zanedlouho bude patnáct let? Pokud ano, tak už byste měli začít přemýšlet, kdy zajdete na městský úřad pro občanský průkaz. Jak jste si přečetli ve fejetonu, někdy není jednoduché se s úředníky domluvit. Nemusíte však zoufat, protože jsme pro vás připravili takový malý návod na to, jak bez problémů dostat občanský průkaz.

O občanský průkaz můžete na městském úřadě žádat 60 dnů před tím, než vám bude patnáct let s rodiči. Po dovršení patnáctého roku můžete zajít na úřad sami a požádat o občanku s těmito doklady: rodný list, 1x foto (pasová fotka), doklad o státním občanství – to je např. cestovní pas nebo doklad o státním občanství

Pokud nevlastníte pas, musíte si zajít na matriku, která je na městském úřadě, kde předložíte svůj rodný list a oddací list rodičů nebo jejich rodné listy. Pokud vám není patnáct, musí za vás všechny tyto věci zařizovat zákonný zástupce.

Když tohle všechno splňujete, nic nebrání tomu, abyste si zašli na úřad, kde vyplníte zelený papír a dole se do oranžového rámečku podepíšete. Tohle vše předáte úřednici, která vám sdělí další pokyny.

Občanský průkaz by vám měli vydat do třiceti dnů od podání žádosti. Převzít si ho můžete pouze vy sami.

Takže vám všem, kteří se chystáte na ten důležitý krok, držím palce a doufám, že vám tento malý přehled alespoň trochu pomůže.

Lukáš Krčil, IX. A

Vzdálenosti mezi Venuší a Marsem aneb rozdíly mezi chlapcem a dívkou

Říká se: „Muži jsou z Marsu a ženy s Venuše.“ Ale to není ani tak pravda. Vždyť Venuše je nejrozpálenější planetou, tak co by tam ženy dělaly? Na Marsu jsou podmínky naopak příznivé, ale řekněte sami, že je to vše v podstatě nesmysl. Je ale pravda, že planety jsou rozdílné stejně jako dívka s chlapcem a to hlavně v myšlení. My jsme se tyto rozdíly pokusily zjistit a udělaly jsme anketu mezi žáky devátých tříd. Celkem se jí účastnilo 50 žáků. Tady se podívejte na výsledek:

Pro chlapce: Co se ti líbí na dívkách?

Pro dívky: Co si myslíš, že se chlapcům líbí na dívkách?

1. JAK SE SHODLI:	CH	D	2. JAK SE SHODLI:	CH	D
vzhled	19	12	nehezká	2	1
smysl pro humor	7	9	namyšlená	4	3
inteligence	6	1	nevěra	4	2
chování	4	7	lež	2	1
povaha	3	1	nespolehlivost	2	1
osobnost	3	2	nezábavná	2	1
upřímnost	1	0	pomlouvá	3	2
můžu jí důvěřovat	1	3	myslí jen na sebe	1	1
přátelství	1	0	hloupá	2	1
laskavost	1	0	nekomunikativní	1	1

zájmy	1	0	drzá	1	2
tolerance	1	2	zamlklá	0	1
komunikace	1	0	líná	1	1
dobré vlastnosti	1	0	stydlivá	0	1
schopnosti	0	1	kritizuje sama sebe	1	1
výjimečnost	0	1	vtírá se	0	1
vyzývavost	0	1	když kouří	1	3
oblíbenost	0	1	nesoucitná	1	0

Vidíte, že myšlení je rozdílné, ale někdy je i celkem trefné. Právě jste se dozvěděli, co se chlapcům na dívkách líbí a co naopak nelíbí. Zajímá vás, co se líbí dívkám na chlapcích a co jim na nich vadí. Tak to si budete muset počkat na příští číslo.

Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, VI.A

DOPORUČUJEME! POJÍDTE DO KINA!

Chodíte rádi do kina? Líbí se vám fantastickodobrodružné příběhy? Pokud jste na obě dvě otázky odpověděli ano, mám pro vás skvělou zprávu. Začátkem ledna do našich kin přišel nový příběh Letopisy Narnie s podtitulem Lev, čarodějnice a skříň. No a já, jako správný fanoušek všech filmů, ve kterých se střídá napětí s triky filmařů, jsem nemohl chybět na projekci.

Přišel jsem do kina, kde sedělo okolo třiceti lidí, připravených ponořit se do světa skřítků a faunů. Každý dychtivě očekával, co se bude dít. A musím říct, že se opravdu dělo. Skvělá muzika a herecké výkony, to byla Narnie na plátně. Filmaři se snažili o pohádku, která by měla zaujmout malé děti, ale i jejich rodiče. A každého, který si myslí, že je to pouze dětská záležitost, mohu ubezpečit, že se mýlí. Krutá královna, která sužuje zemi už dobrých sto let, se s nikým nemazlí. Výborné grafické zpracování postav mě v kině úplně vyrazilo dech. Kamera litala od jednoho boje k druhému. Ostatní diváci děj sledovali s velikým zájmem. Bouřlivý smích sklidila dvojice bobrů, kteří jsou takovým humorným zpestřením příběhu. Myslím si, že nebýt některých scén, kde mi počínání hlavních hrdinů přišlo dost nereálné, získala by u mě Narnie plných sto procent.

Tak zapomeňte na Tolkienovky a pojďte se podívat do kina na příběh čtyř dětí, které se pokouší zachránit bájnou zemi před zkázou.

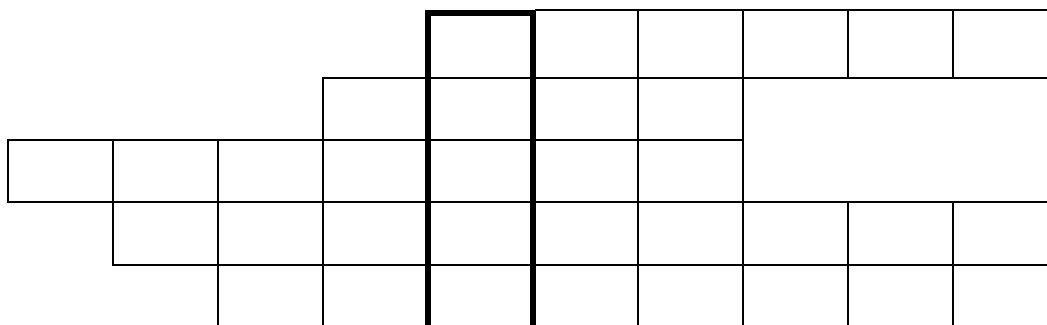
Lukáš Krčil IX. A

KUKÁTKO ANEB KOUKNEME SE NA VAŠE VĚDOMOSTI: EVROPA - ITÁLIE

Celý svět žil v únoru olympijskými hrami, které se konaly v italském Turíně, a proto jsme i my v našem Kukátku nakoukli do Itálie. Ověřte si, co o této zemi víte.

A) NA ROZCVIČKU SI ZKUS MALOU KŘÍŽOVKU

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

1. VE STAROVĚKU ZDE BYLY TŘI VÁLKY	4. OBLÍBENÝ SÝR
2. MĚNA DO ROKU 2002 - ITALSKÁ	5. SOUSEDNÍ STÁT
3. BENÁTKY SE ITALSKY ŘEKNOU	

B) URČI SPRÁVNOU ODPOVĚĎ. ZE ZÍSKANÝCH PÍSMENEK POTOM SESTAVÍŠ SLOVO DO TAJENKY.

1. Největší sopka
f) Etna
g) Vesuv
h) Stromboli	2. Nejdelší řeka Itálie
o) Pád
a) Tibera
e) Arno
3. Východní pobřeží omývá
m) Jónské moře
n) Jaderské moře
o) Středozemní moře	4. Hlavní město Itálie
a) Palermo
c) Milano
d) Řím
5. Jeden z nejčastějších dopravních prostředků v Benátkách
o) gondoly
a) auta
i) vlaky	6. Jeden z nejznámějších fotbalových klubů
j) IC Milán
k) HC Milán
l) AC Milán
7. jedno Euro je v italské měně
y) 100 centů
i) 50 centů
a) 10 centů	

TAJENKA

C) POZNÁŠ, KDO JSEM?

Jsem město na severu Itálie - v Lombardii. V období průmyslové revoluce jsem se rozvinulo v hospodářsky nejvyspělejší italské město. Jsem také městem módy - ze všech módních značek můžu jmenovat např. Giorgio Armani. Mám svůj velmi úspěšný fotbalový klub, v jehož názvu je obsaženo i moje jméno. Už víte, kdo jsem??

Kateřina Vodová, VII. A

O KRAĹI SALEONU

②

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

školní hitparáda

A JE TU NOVÉ, JIŽ ŠESTÉ KOLO HITPARÁDY A NA VÁS JE OPĚT VYBRAT Z DEVĚTI PÍSNÍ, KTERÉ SAMI NAVRHUJETE, ŠEST POSTUPUJÍCÍCH DO DALŠÍHO KOLA. HLASUJTE POMOCÍ NAŠICH INTERNETOVÝCH STRÁNEK <http://malicek.czechian.net>

PRO OBLÍBENÉ I NEOBLÍBENÉ TITULY. PRVNÍ TŘI, KTERÉ PO ODEČTENÍ ZÁPORNÝCH HLASŮ OD KLADNÝCH ZÍSKAJÍ NEJNIŽŠÍ ČÍSLO, VYPADÁVAJÍ.

NÁVRHY NA NOVÉ SKLADBY DO 7. KOLA MŮŽETE OPĚT POSÍLAT NA ADRESU m.vapenik@seznam.cz.

VOLTE Z TÉTO NABÍDKY:

1. /2./ **O.S.T. Harry Potter and The Goblet of Fire** - Magic Works /♣/
2. /2./ **Madonna** - Hung Up /♣/
3. /3./ **Gwen Stefani** - Hollandback Girl /♣/
4. /2./ **Aneta Langerová** - I Think I'm Paranoid /♣/
5. /2./ **Visací zámek** - Znamka punku /♣/
6. /2./ **Tři sestry** - Alkohol je /♣/
- /1./ **Die Happy** - Big Big Trouble /nové/
- /1./ **Vypsaná fixa** - Tančírna /nové/
- /1./ **Enya** - Amarantine /nové/

vysvětlivky:

pořadí /počet kol/ interpret - skladba /umístění z minulého kola/

Redakce časopisu

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** E. Balonová, N. Hrouzková, J. Kapounová, L. Krčil, D. Kreuzerová, R. Severýnová, M. Soukup, Z. Steinerová, V. Škrhová S. Tomaidessová, M. Vápeník, K. Vodová
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ www.malicek.czechian.net
- ❖ www.zsmalika.cz